

Hồi 12

Đôi Bạn Sơ Giao

ã Quân Vũ và Đặng Như Long vừa cho ngựa phi khỏi mấy trượng thì thấy bên mình một làn gió cuốn tới.

Con Xích Vân Truy Phong của Tô Hùng từ sau vượt tới như một mũi tên đỏ. Chẳng mấy chốc, cả người lẫn ngựa đã mất dạng.

Quân Vũ và Đặng Như Long đến bến Chương Giang thì Tô Hùng đã đến đó từ lâu rồi. Ba người bỏ ngựa xuống thuyền.

Quân Vũ thấy trong thuyền bày biện rất sang trọng, màn treo nệm gấm trông rất tao nhã.

Đặng Như Long mời Tô Hùng và Quân Vũ ngồi bên bàn, rồi lấy một lá cờ trắng có thêu kim tuyến bước ra đứng ở đầu thuyền phất qua phất lại mấy cái, tức thì đằng xa có bốn chiếc thuyền con rẽ sóng chạy đến như bay. Mỗi thuyền có bốn đại hán mặc áo cộc đeo dao, sắp thành hàng ngang đứng trước mũi thuyền.

Đặng Như Long nét mặt nghiêm trang, truyền giao công việc bằng mấy câu rất ngắn.

Mười hai chàng đại hán cúi đầu tuân lệnh. Các ghe quay mũi rẽ sóng tản mác khắp nơi, chỉ loáng mắt đã biến mất dạng.

Đặng Như Long đi chậm vào khoang, gọi hai tên tiểu đồng mặc áo xanh bưng rượu và các thức ăn đặt lên bàn, rồi mời Quân Vũ và Tô Hùng nhập tiệc.

Quân Vũ đang vắn vợ nghĩ đến Thanh Loan thì còn lòng dạ nào ăn uống được nữa. Chàng chỉ uống được hai ly rồi buồn bã ngồi thừ ra đấy.

Đặng Như Long thấy Quân Vũ nét mặt sầu khổ, cười an ủi :

- Mã thiếu hiệp hãy gác lại nỗi buồn một bên để an lòng uống rượu. Lão phu đã phái người đi dò tin khắp các phân cuộc để truy tầm Thanh Loan cô nương. Có lẽ chỉ trong một vài hôm nữa sẽ có tin lành.

Tô Hùng xen vào cười lớn nói:

- Chỉ cần dò được tin tức sư muội của Mã huynh là xong. Lúc đó tiểu đệ nguyện cho Mã huynh mượn con Xích Vân Truy Phong này để đuổi địch. Con ngựa của tiểu đệ một ngày có thể chạy ngàn dặm, khỏi lo việc địch trốn thoát.

Quân Vũ vô cùng cảm kích, tạ ơn nói :

- Tô huynh đối với tiểu đệ tốt quá! Dầu thế nào tiểu đệ cũng chẳng dám quên ơn. Nhưng con Xích Vân Truy Phong là con ngựa quý của Tô huynh dùng để làm chân, tiểu đệ đâu dám mượn.

Tô Hùng nói:

- Con ngựa này tiểu đệ đã hứa cho tiểu muội là Tô Phi Phụng. Có lẽ ba tháng sau Xích

Vân Truy Phong sẽ không còn là của tiểu đệ nữa.

Quân Vũ nghe nói đến Tô Phi Phụng thì mặt biến sắc nhưng chàng cố giấu mối nghi ngờ, giả cách bình thản nói :

- Có ngựa quý thì lo gì không truy tầm được hai tên ác tăng kia, nhưng Tô huynh đối xử tốt với tiểu đệ như thế tôi biết lấy gì tạ ơn.

- Nếu Mã huynh không truy tầm hai tên hòa thượng ấy thì tiểu đệ cũng quyết phải tìm cho gặp mặt chúng, để xem chúng là hạng người nào, mà có được gan dạ dường ấy. Thôi, Mã huynh chớ buồn, nếu được tin hai tên hoà thượng ấy xuất hiện nơi nào thì hai ta cùng chung yên đuổi theo.

Dứt lời, Tô Hùng nâng ly mời Quân Vũ, và nói tiếp :

- Mời Mã huynh đến đây, tiểu đệ có ý muốn kết giao tình bằng hữu. Còn việc Hồ trưởng lão cầm đầu Hồng Kỳ phân cuộc đã bắt cóc sư muội của huynh, tiểu đệ sẽ thân hành đến gặp ông ta để truy vấn về việc này.

Dứt lời lại mời Quân Vũ nâng ly.

Quân Vũ thấy tấm thịnh tình của Tô Hùng đối với chàng thì không còn từ chối được nữa, phải cùng Tô Hùng đối ẩm và tạm thời quên chuyện của Thanh Loan.

Hai người trao đổi tâm tình mỗi lúc một mặn mà thêm.

Tô Hùng trù mếu nhìn Quân Vũ nói :

- Trong đời tiểu đệ chưa hề gặp một người nào hợp tình hợp ý như Vũ huynh. Hai ta được gặp nhau hôm nay kể cũng là duyên trời định.

Quân Vũ uống đến say mềm. Tiệc mãn, Quân Vũ nằm ngủ mê trên trên giường đệm.

Chàng đã trải qua mấy ngày mỗi mệt, mất ăn mất ngủ, giờ đây lại bị say rượu nên vừa đặt lưng xuống, Quân Vũ đã mê mang không còn hay biết gì nữa cả.

Cho đến lúc chàng tỉnh giấc thì trời đã về đêm. Bên chàng là một cây nến lớn tỏa ánh sáng lung linh. Trong khoang thuyền bày biện rất trang nhã.

Chàng đưa mắt nhìn quanh thì thấy bên cạnh chàng, Tô Hùng cũng kê một cái giường nằm gần đó.

Chàng tưởng Tô Hùng cũng đang say giấc, nhưng không, chàng vừa cựa mình thì Tô Hùng đã nhồm dậy, nhìn chàng tươi cười nói :

- Mấy ngày nay chắc Mã huynh vất vả lắm ! Giấc ngủ của Mã huynh vừa đúng bảy tiếng đồng hồ.

Quân Vũ đứng dậy nói:

- Tiểu đệ chưa quen uống rượu, nên mỗi khi uống thì say mềm phải ngủ cả ngày.

Hai người đang nói chuyện thì một tên đồng tử đã bưng nước rửa mặt đến cho Quân Vũ, và một tên khác bưng thức ăn đặt lên bàn.

Tô Hùng và Quân Vũ ăn xong, cả hai dặt tay ra trước mũi thuyền ngồi xem phong cảnh.

Bấy giờ mới đầu canh một, ánh trăng non tỏa màu vàng nhạt, rắc trên mặt sông Chương Giang như muôn nghìn con rắn vàng đùa giỡn trên mặt nước. Gió nhẹ hiu hiu thổi

căng một cánh buồm to thẳng đứng.

Quân Vũ thấy con thuyền đang thuận buồm xuôi gió lướt nhanh như ngựa bay, nhưng trên thuyền vẫn êm ả không chút lay động.

Chàng quay lại hỏi Tô Hùng:

- Tô huynh ! Bây giờ chúng ta đi đâu vậy ?

Tô Hùng đáp:

- Vào đầu giờ Hợi đêm vừa rồi, tiểu đệ có tiếp được tin của bốn bang ở miền Nam Xương báo cho biết là có hai hòa thượng khả nghi xuất hiện nơi đó...

Quân Vũ không đợi Tô Hùng nói hết, vội ngắt lời:

- Sao ? Có tìm được vết tích gì của sư muội tiểu đệ chẳng ?

Nói xong, chàng cảm thấy mình quá hấp tấp nên thẹn thùng cúi mặt.

Tô Hùng mỉm cười đáp:

- Chưa biết được ! Hiện nay chưa thể tìm hiểu được tung tích sư muội của huynh. Cái tin vừa nhận được chỉ là một tin tình nghi, vì các thuộc hạ ở Nam Xương báo tin là có hai hòa thượng giống như hai người đã đánh cướp Lý cô nương hôm nọ.

Quân Vũ hỏi:

- Thế sao các đầu lĩnh trong quý bang không đón bắt họ lại ?

Tô Hùng nói:

- Có lẽ họ thấy hai người ấy võ công đặc dị nên không dám ra tay. Hơn nữa trong lúc chưa có lệnh của phân cuộc mà hành động rủi sơ xuất thì tội ấy họ phải mang.

Quân Vũ hỏi:

- Thế thì bây giờ chúng ta đến Nam Xương ?

Tô Hùng gật đầu nói:

- Tiểu đệ tiếp được tin của Đặng lão vội cho nhổ neo. Đáng lẽ cho Vũ huynh biết tin tức này sớm hơn, nhưng thấy Vũ huynh đang say giấc nên tiểu đệ không muốn làm phiền.

Quân Vũ nói:

- Ô ! Có gì đâu mà phiền ! Tiểu đệ đang nóng lòng chờ tin mà !

Tô Hùng mỉm cười nói:

- Qua mối bận khoăn của Vũ huynh, tiểu đệ đoán chắc Vũ huynh có thâm tình với sư muội lắm, phải không ?

Quân Vũ đỏ mặt, không biết trả lời làm sao. Qua một lúc chàng mới thở dài nói:

- Nàng là một thiếu nữ hiền lành, thuần khiết, chưa hiểu chuyện đời bao nhiêu, do đó tiểu đệ phải lo lắng cho nàng nhiều.

Tô Hùng lại nhìn Quân Vũ nói :

- Tuy Vũ huynh không nói ra, nhưng xét qua tâm hồn của Vũ huynh tiểu đệ cũng đã hiểu được một phần nào rồi.

Quân Vũ vừa muốn trả lời, nhưng chợt nghĩ ra điều gì khác vội hỏi:

- Tô huynh, huynh có hiểu vì sao quý phân cuộc lại định bắt cóc sư muội tiểu đệ không?

Tô Hùng lắc đầu :

- Chuyện này thực tình tiểu đệ chưa rõ. Nhưng Mã huynh cứ an tâm, để đến khi tìm được sư muội của Mã huynh rồi, tiểu đệ sẽ đích thân tìm gặp Hồ Nam Bình trưởng lão để hỏi rõ nguyên do.

Đôi bạn trẻ càng thấy thích hợp, và sợi dây thân mật lại càng siết chặt thêm.

Trời đã quá khuya, vầng trăng bắt đầu treo trên đồi núi xa, Tô Hùng rủ Quân Vũ vào khoang an giấc.

Sáng hôm sau, thuyền đã cập bến Nam Xương. Tô Hùng dắt Quân Vũ bước lên bờ thì đã thấy hai tên thuộc hạ của Thiên Long Bang đang đón ai đấy.

Chốc lát, lại có một tên thuộc hạ nữa, mặc áo xanh, lưng mang đao, đến trước Tô Hùng đưa tay chào, và nói câu chúc mừng sức khỏe.

Tô Hùng đưa nửa bàn tay lên, ra hiệu rồi hỏi:

- Hai hòa thượng đi bộ đó hiện trú nơi đâu ?

Tên thuộc hạ đeo đao lễ mễ đáp :

- Thuộc hạ đã cho người theo dõi đêm hôm qua. Hiện chúng đang ngụ tại khách sạn Duyệt Lai ở Nam Xương. Bây giờ có lẽ họ chưa rời khỏi nơi đó.

Tô Hùng quay đầu nhìn Quân Vũ mỉm cười rồi nói với tên bộ hạ mang đao:

- Người cho người dắt ngựa của ta theo, còn người lập tức dẫn ta đến khách sạn Duyệt Lai xem thử.

Người đeo đao quay lại ra lệnh cho hai tên bộ hạ kia, rồi đi dẫn đường vào thành.

Quân Vũ thấy rõ địa vị của Tô Hùng trong bang cuộc không dưới Đặng Như Long nên chàng cũng làm ra vẻ bề trên, quay lại hỏi tên đeo đao:

- Quý huynh tên họ là gì ?

Người áo xanh cúi đầu đáp:

- Thuộc hạ tên Thủy Xà Trương Tài, nhờ ơn phân cuộc phái đến đây nhận nhiệm vụ đầu lĩnh trong hạt Nam Xương này.

Quân Vũ lại hỏi:

- Hai hòa thượng đó có dắt theo một cô gái chăng ?

Trương Tài lắc đầu nói:

- Thuộc hạ vừa được lệnh của Đặng lão tiên bối truy tầm hai hòa thượng. Vừa rồi thấy có hai người này đột nhiên xuất hiện nơi đây nên phải báo lại. Ngoài hai người đó thì tuyệt nhiên không còn thấy một ai khác nữa.

Quân Vũ nghe nói mặt tiu ng్ười, quay qua nhìn Tô Hùng.

Tô Hùng nói:

- Sư muội của Mã huynh đã được phái Côn Luân truyền dạy võ công, nếu hai hòa thượng đó không phải là kẻ bản lĩnh cao siêu thì không dễ gì bức được nàng đâu. Chỉ có điều Lý cô nương theo lời huynh nói thì kinh nghiệm giang hồ chưa có, đó là điều đáng sợ. Trong đời nhiều lúc kinh nghiệm còn quý hơn võ công.

Dứt lời, Tô Hùng hối Trương Tài đi gấp.

Ba người chạy một lúc không lâu thì đã đến khách sạn Duyệt Lai.

Đây chính là khách sạn lớn nhất ở miền Tây Quan, phòng ngủ dựng lên cả một dãy dài liên tiếp với nhau hơn trăm căn.

Ba người bước đến khách sạn lúc còn quá sớm, nên cánh cửa còn đóng kín.

Thủy Xà Trương Tài lập tức đưa tay đập mạnh vào cánh cửa. Cánh cửa bật tung ra. Một tiểu nhị từ bên trong mắt nhắm mắt mở, áo quần xốc xếch, nét mặt hầm hầm chạy đến. Nhưng khi thấy Trương Tài, người ấy có vẻ sợ sệt, gài nút áo lại, lễ mễ cúi đầu hỏi:

- A ! Trương Tài ! Có việc gì đến sớm thế ?

Trương Tài vẻ mặt lạnh lùng hỏi:

- Hai hòa thượng ngụ trong khách sạn này đã đi chưa ?

Tên tiểu nhị cúi đầu nói:

- Hai người ấy trọ trong viện thứ hai, có lẽ họ chưa đi. Ngài cần gặp họ thì xin cứ ngồi đây để tiểu nhân đi gọi.

Trương Tài lắc đầu nói:

- Khỏi cần ! Người dẫn ta đến ngay phòng của chúng.

Tiểu nhị thấy Trương Tài lưng có đeo một lưỡi dao lớn, còn Quân Vũ và Tô Hùng đều có vũ khí cả, nên chẳng dám nhiều lời, vội dắt ba người thẳng đến viện thứ hai trong khách sạn.

Khi đến trước cửa phòng, tiểu nhị dừng chân lại gọi lớn:

- Hai vị hòa thượng ! Có khách đến, xin hai vị dậy mà đón tiếp.

Tiểu nhị la đến bốn năm lần mà trong phòng vẫn vắng lặng, chẳng hề nghe một tiếng động.

Trương Tài nóng như lửa, tung chân đá mạnh một cái, hai cánh cửa bật ra. Cả ba ngang nhiên bước vào.

Nhưng vừa nhìn thấy cảnh tượng trong đó, cả ba người đều sửng sờ, đứng lặng thình một lúc như bị một sức thôi miên nào vậy.

Trong phòng không có hai hòa thượng, mà chỉ có hai cái đầu máu me bê bết sắp lên mặt bàn. Còn trên giường là hai cái xác không đầu để nằm ngang ở đấy.

Trương Tài xem kỹ, thấy hai cái đầu đúng là hai bộ hạ mà hắn đã phái đến đây để theo dõi hai hòa thượng.

Tô Hùng đã biết hai nạn nhân là bộ hạ trong Thiên Long Bang, tức giận đến sôi gan, mặt biến sắc, cười nhạt hai tiếng, mắt chòng chọc nhìn vào mặt Trương Tài.

Bây giờ Trương Tài còn kinh sợ hơn lúc mới thấy hai chiếc đầu nữa. Hắn đưa mắt nhìn Quân Vũ như tỏ ý van xin Quân Vũ giúp hắn điều gì.

Tô Hùng thông thả bước đến gần Trương Tài điềm tĩnh nói:

- Trương đầu lĩnh thật sợ ý quá ! Sự việc quan trọng đến thế này sao lại phái hai người thiếu kinh nghiệm đến đây theo dõi chúng, để đến nỗi phải bị chết thảm ?

Mặt Trương Tài xám ngắt như tro, chấp tay đáp:

- Hai người mà thuộc hạ phái đến đây là hai tay cao thủ trong chi cuộc Nam Xương.

Tô Hùng cười nhạt nói:

- A ! Thế thì ta đã khiến trách oan người rồi !

Trương Tài nói:

- Thuộc hạ chỉ xin Tô công tử thương tình tha thứ cho thuộc hạ tội đáng chết này.

Tô Hùng đột nhiên bước đến, cầm cánh tay Trương Tài, cười nói:

- Tha người cũng được, song qui luật Thiên Long Bang còn ai tôn trọng nữa ? Người quá khinh địch làm cho hai tên thuộc hạ chết oan. Chỉ có hai tên ác tăng mà người không giữ được thì còn làm được việc gì.

Nói chưa dứt tiếng thì Tô Hùng đã đưa tay điểm vào huyệt “Kiên Tĩnh” của Trương Tài.

Quân Vũ thấy Tô Hùng đang điểm tĩnh bổng xuất thủ quá độc, lòng không nỡ đứng nhìn, liền bước tới, dùng một chiêu thế cản tay Tô Hùng lại và nói:

- Chuyện này không phải do lỗi ở Trương đầu lĩnh mà là do hai tên ác tăng đó quá sức lợi hại. Xin Tô huynh niệm tình tiểu đệ, tha chết cho Trương Tài một lần.

Tô Hùng cười lớn nói:

- Mã huynh muốn tha chết cho hắn ?

Quân Vũ nhìn Tô Hùng gật đầu:

- Không phải lỗi do hắn, xin Tô huynh niệm tình.

Tô Hùng quay lại nhìn Trương tài nói:

- Ta nể lời Mã huynh tha chết cho người một lần.

Trương Tài được Tô Hùng thả ra, nhưng sắc mặt vẫn còn sợ hãi, thông hai tay đứng thẳng, hình như chưa dám tin hẳn.

Qua một lúc lâu, thấy Tô Hùng không có cử chỉ trừng phạt nào khác, hắn mới dám quay đầu lại nói với Quân Vũ:

- Mã huynh đoán không sai ! Hai tên ác tăng đó thật không phải hạng tầm thường. Lối điểm huyệt của chúng không những chỉ làm cho ngưng động mạch máu mà còn làm tổn thương đến cốt tủy nữa. Như vậy làm sao hai thuộc hạ khỏi mất đầu với chúng được.

Trong lúc đang nói chuyện thì Đặng Như Long cũng chạy đến, khám xét hai xác chết của bộ hạ, rồi buồn bã bảo Trương Tài:

- Việc đã lỡ, vậy phải ráp hai chiếc đầu vào hai cái xác, bỏ trong bao bố, đem đi chôn cất tử tế, không nên để cho người ngoài biết. Còn đối với chủ khách sạn cũng chớ nên gây chuyện lôi thôi.

Trương Tài được tha tội, cũng muốn lánh mặt đi nơi khác cho xong, nên khi nghe nói, liền đi tìm một bao bố, gói hai tử thi, vác lên vai, chào mọi người rồi lui ra khỏi khách sạn.

Trương Tài đi rồi, Đặng Như Long nói với Tô Hùng như để nhận lỗi:

- Không ngờ hai tên ác tăng đó dám dùng độc thủ làm hại mất hai thuộc hạ của phân cuộc. Chúng đêm hôm qua đã ngủ nơi đây, thì bây giờ chắc cũng chưa chạy đi đâu xa. Ngoài tám mươi dặm thành Nam Xương còn có thuộc hạ của phân cuộc, chỉ khi nào chúng có cánh bay lên trời mới thoát khỏi bàn tay của chúng ta nổi. Mã thiếu hiệp cứ an tâm, sớm tối

ngày nay thế nào cũng nhận được tin chúng.

Quân Vũ tuy lòng nóng nảy, nhưng cũng phải giả cách bình tĩnh nói:

- Đặng lão tiên bối và Tô huynh vì truy tầm sư muội của tại hạ mà phải bận tâm. Tại hạ cảm thấy không an lòng. Vả lại, vì việc này mà quý phân cuộc thiệt mất hai vị cao thủ thật là...

Tô Hùng không đợi Quân Vũ nói hết tiết lời:

- Mã huynh có ý niệm này thật không đúng ! Chuyện này không phải là chuyện riêng của Mã huynh, mà bang cuộc chúng tôi có trách nhiệm phải truy tầm những kẻ đã cướp giật, dám khinh thường bốn bang. Hơn nữa, sóng gió xảy đến cho sư muội của huynh chính là Thiên Long Bang chúng tôi phải chịu một phần trách nhiệm. Dẫu phải mò mẫn lê gót khắp các chùa chiền để tìm sư muội của Mã huynh, tiểu đệ vẫn không dám từ chối.

Lời nói vừa dứt, vẻ mặt tươi cười của Tô Hùng bỗng nhiên đổi sắc.

Quân Vũ muốn mở lời, thì Đặng Như Long đã nói trước:

- Tô công tử và Mã thiếu hiệp chớ tranh luận làm gì việc đó. Tình thế hiện giờ chỉ nên bình tĩnh để cùng nhau bàn định kế hoạch truy địch mà thôi. Theo ý lão phu thì hai vị nên trở về thuyền để chờ tin tức là hơn.

Cả ba đều bước ra khỏi khách sạn. Bên ngoài đã có một tên thuộc hạ áo xanh dắt ngựa đứng chờ.

Tô Hùng nắm lấy cương ngựa, cùng Quân Vũ kè vai đi trước. Đặng Như Long lênh mênh theo sau.

Khi về đến bờ sông, ba người thoáng thấy Trương Tài từ xa chạy đến như bay. Loáng mắt hắn đã dừng chân trước mặt ba người

- Thuộc hạ vừa nhận được tin hai hòa thượng đó xuất hiện tại phía đông bắc Nam Xương độ hai mươi dặm.

Tô Hùng trợn ngược đôi mi, hai luồng nhãn quang như điện chớp, nhìn Trương Tài hỏi lại:

- Cách đông bắc Nam Xương hai mươi dặm ? Người nói không sai chứ ?

Trương Tài lễ mễ thưa :

- Tôi vừa được Tô công tử tha chết lẽ nào dám thất soát.

Tô Hùng quay đầu lại nói với Đặng Như Long :

- Đặng lão đi đường thủy chặn đường về mạn bắc. Ta và Mã huynh cỡi Xích Vân Truy Phong từ đường bộ đuổi theo.

Dứt lời Tô Hùng nhảy phóc lên ngựa, đưa tay gọi Quân Vũ :

- Mã huynh ! Hãy mau cùng tiểu đệ truy địch.

Quân Vũ thấy da mặt của Tô Hùng trắng như phấn, trong chớp mắt đã diễn biến qua nhiều trạng thái vui giận thất thường. Tuy nhiên, mỗi khi nói chuyện với Quân Vũ thì mặt chàng luôn luôn tươi cười niềm nở.

Quân Vũ trầm nghĩ :

- Người này đối với mình rất tốt, nhưng trong thâm ý cũng khó mà biết được. Dù sao

trong lúc sơ ngộ ta cũng tên thận trọng là hơn.

Chàng vừa nghĩ thoáng qua như thế thì Tô Hùng đã giục lên yên. Chàng phải theo lời phóng mình ngồi phía sau Tô Hùng.

Chàng chưa ngồi vững thì Tô Hùng đã thúc cương. Con Xích Vân Truy Phong chồm bốn vó phóng đi như tên bắn.

Đây là lần đầu tiên Quân Vũ ngồi trên lưng ngựa. Chàng cảm thấy ngựa chạy như bay, đằng sau bụi cuốn ngất trời, hai bên tai gió thổi vun vút, cỏ cây bên đường như nối nhau nhào ra đằng sau.

Chẳng bao lâu, con Xích Vân Truy Phong đã đưa hai người chạy được hai mươi mấy dặm.

Tô Hùng cho ngựa dừng lại, quay đầu nói với Quân Vũ :

- Hai tên ác tăng nếu đã chạy về mạn bắc tất phải chạy theo đường này qua bến đò Phan Dương Hồ, rẽ ngõ Lạc Hóa để vào núi Cửu Lĩnh. Dù sao chúng cũng đã biết có người theo đuổi, tất nhiên chúng phải tìm cách tẩu thoát. Tiểu đệ không cần giấu với Mã huynh làm gì, khắp vùng Giang Nam này từ đường thủy đến đường bộ đều có thuộc hạ của Thiên Long Bang bố trí. Hai tên ác tăng kia xem hành vi và cử chỉ thì lại là hai tay võ công thượng thặng lại đầy kinh nghiệm giang hồ. Thế nào chúng cũng sớm vào núi Cửu Lĩnh để tìm nơi lánh mặt.

Quân Vũ đáp:

- Tiểu đệ mới bước vào giang hồ, chưa được bao nhiêu kinh nghiệm, xin tùy ý Tô huynh định liệu, tiểu đệ cứ làm theo lời dạy bảo của Tô huynh là được.

Tô Hùng cười lớn nói :

- Nếu báo cáo của Trương Tài không sai thì tiểu đệ nhất quyết hai tên ác tăng đang tìm đường chạy vào núi. Chúng ta có con Xích Vân Truy Phong này thì chỉ chừng đúng Ngọ hôm nay chúng ta đã đuổi kịp.

Tô Hùng lại thúc cương cho ngựa tiến bước. Lần này con Xích Vân Truy Phong lại còn chạy nhanh hơn nữa. Quân Vũ cảm thấy như chàng đang bay giữa tầng mây.

Trong lúc ngựa đang lướt gió thì Tô Hùng bỗng buột miệng kêu lên:

- Quả thật không sai ! Hai tên ác tăng đó đang ở trước mặt kìa.

Quân Vũ bị Tô Hùng ngồi đằng trước che khuất, chàng toan nghiêng đầu xem thì Tô Hùng đã từ trên lưng ngựa bay bổng xuống đất như một chiếc lá khô bắn thẳng về đằng trước. Con Xích Vân Truy Phong thấy chủ nó rời khỏi yên cũng từ từ dừng vó.

Quân Vũ đưa mắt nhìn tới phía trước, đã thấy Tô Hùng đang đứng cản đường hai hòa thượng cách đó không xa.

Hai hòa thượng, một người cao lớn, vai mang thiền trượng, một người thấp nhỏ lưng đeo đại đao. Cả hai đều mặc áo thiền màu xám tro, giữa eo gài một dây nịt đan bằng cây mè.

Tô Hùng chặn đường hai hòa thượng xong đưa tay vẫy gọi Quân Vũ :

- Mã huynh hãy mau đến đây !

Quân Vũ nhảy xuống ngựa, chạy đến đứng song song với Tô Hùng, nhìn kỹ vào mặt hai vị hòa thượng thấy người nào mặt mày cũng hung ác, đôi mắt sáng chói chứng tỏ võ công rất thâm hậu. Tuy nhiên, cả hai đều có vẻ trầm tĩnh khác thường, trở mắt nhìn Tô Hùng và Quân Vũ từ đầu đến chân, rồi lại quay nhìn con Xích Vân Truy Phong.

Hòa thượng cao lớn buông tiếng hỏi:

- Hai vị thí chủ ! Con ngựa này tốt quá !

Tô Hùng trợn mắt mỉm cười nói:

- Sao ? Hai đại sư có ý muốn hóa kiếp làm con ngựa đó sao ?

Hòa thượng thấp bé cười khẽ hai tiếng rồi thông thả đáp:

- Kể tu hành ít khi thích ngựa. Ngựa tuy tốt nhưng đối với kẻ tu hành thì thật là món vô dụng.

Tô Hùng quay mặt nói với Quân Vũ:

- Mã huynh nên cẩn thận đề phòng ! Hai gã ác tăng này xem ra cổ quái lắm đấy.

Quân Vũ gật đầu chưa kịp đáp thì hòa thượng cao đã cười lớn, cất tiếng nói:

- Mỗi cái miệng của hòa thượng đều đã từng ăn khắp của thiên hạ. Hai vị thí chủ nếu dụng ý đánh người tu hành thì lúc chết không tránh khỏi qua mười tám tầng địa ngục.

Tô Hùng vẫn giữ vẻ mặt điềm đạm nói:

- Hai đại sư chớ nói lắm lời.

Rồi chàng quàng tay ra sau lưng rút cây Kim Hoàn Kiếm, trợn mắt hỏi:

- Ở khách sạn Duyệt Lai có phải hai đại sư đã giết hai tên bộ hạ của Thiên Long Bang chăng ?

Hòa thượng thấp bé nhướng đôi mắt chuột, liếc qua liếc lại mấy cái, rồi nói một cách khinh khỉnh:

- Cửa Phật quảng đại, không cản người đến. Nếu tiểu thí chủ có ý muốn theo hai thuộc hạ đó sớm về cõi Phật thì chắc Phật cũng không cản trở.

Tô Hùng cười nhạt nói:

- Nếu vậy, nơi nghỉ trang tại Dương Gia Tập, chận cướp gái và đả thương ba thuộc hạ của bốn bang cũng là hành vi tể độ của hai đại sư sao ?

Hòa thượng thấp bé nhe răng cười nói:

- Người tu hành chỉ muốn xin chữ duyên, thế thì gặp duyên mà không đạt sao phải.

Quân Vũ thấy hai tên ác tăng dùng những giọng nhẹ nhàng, điệu ngoa như vậy, lòng nổi nóng nạt lớn:

- Đã mặc áo cà sa, nương cửa Phật mà cướp gái giết người thì đúng là phường gian ác rồi! Bọn lão già thiếu nữ áo đỏ chỗ nào, nói mau.

Hòa thượng cao lớn nói:

- Nên nhớ là Phật pháp vô biên. Cô gái áo đỏ đã qua cửa từ bi, đưa vào không môn thì đời này người đừng mong gì gặp cô ta nữa.

Quân Vũ nghe nói rùng mình, trợn mắt, máu sôi cuộn cuộn, đưa tay rút mạnh trường kiếm ra, toan xáp chiến. Nhưng Tô Hùng đã xuất thế trước, tung Kim Hoàn Kiếm đâm thẳng

đến trước mặt hòa thượng bé.

Hòa thượng bé mỉm cười, lách mình qua, rút lưỡi dao trên lưng sáng chói. Thân pháp của lão rất lẹ làng, nhưng Tô Hùng còn nhanh nhẹn hơn nữa. Vừa điểm trật một chiêu, chàng đã tiếp liền chiêu thứ hai, chỉ trong nháy mắt đã công tám chiêu cùng một loạt làm cho lão hòa thượng thấp bé thất kinh phải lùi ra hơn một trượng.

Quân Vũ đứng ngoài xem, thấy kiếm pháp của Tô Hùng vừa nhanh vừa hiểm, lòng thâm thán phục vô cùng.

Tuy nhiên, hòa thượng thấp bé không phải vì thế mà chịu phục. Lão liền biến chiêu, cây dao to gió lớn vu vu, lập tức giành lại thế công áp đảo Tô Hùng.

Trong chốc lát, dao kiếm lộng gió, ánh sáng như hai dải lụa quấn tròn hai đối thủ.

Tô Hùng thấy hòa thượng thấp bé trên tay chỉ có một thanh dao mà uy thế rất phi thường nên không dám khinh khi. Kim Hoàn Kiếm của chàng phải múa như vũ bão, những khoen vòng kêu như sóng nhạc. Trong chốc lát cả hai đã đấu với nhau hơn hai mươi mấy hiệp.

Tô Hùng nghĩ rằng lão hòa thượng bé này mà có được võ công kỳ diệu như thế, nếu không dùng những tuyệt chiêu trong Thiên Long thì không thể nào giết lão ta nổi.

Nghĩ thế, Tô Hùng lập tức sử dụng ba chiêu cực kỳ lợi hại mà thân phụ chàng, Tô Bằng Hải, đã đích truyền.

Ba chiêu Thiên Vồng La Tiễn vừa phát động thì lưỡi kiếm của Tô Hùng chẳng khác nào muôn nghìn ánh sao chớp nhoáng.

Nguyên ba chiêu kiếm pháp này là một bí quyết của Tô Bằng Hải, nửa đời tận tụy, sau khi nghiên cứu về kiếm thuật trong thiên hạ, ông ta mới gia tâm sáng chế ra tuyệt học đó. Hai chiêu đầu tuy lạnh lẽo, nhưng chỉ để làm cho đối phương rối loạn tinh thần, còn chiêu thứ ba Thiên Vồng La Tiễn thì hoàn toàn độc đáo.

Tô Hùng từ nhỏ đã được Tô Bằng Hải truyền thụ võ công. Với bí quyết Thiên Vồng La Tiễn, chính Tô Hùng cũng đã phải mất công phu rèn luyện hơn mấy năm trời.

Giờ đây là lần đầu tiên chàng đem ra sử dụng. Không ngờ uy thế quả nhiên lợi hại.

Hòa thượng bé tuy võ công khá cao, nhưng với môn kiếm pháp tuyệt học này thì không sao hóa giải nổi. Lão cảm thấy như có một chiếc mống bạc bao trùm cả người lão, và tai lão luôn luôn rối loạn vì tiếng rung của những chiếc vòng trên lưỡi kiếm của Tô Hùng.

Hai chiêu đầu, hòa thượng bé đã hoảng hốt, đến chiêu thứ ba thì lão hòa thượng cảm thấy như một mảnh lưới bạc chụp lên đầu lão.

Lão đưa dao lên đỡ, và toan nhảy lùi lại đằng sau, nhưng không còn kịp nữa, chiếc vòng trên lưỡi kiếm của Tô Hùng đã tròng vào lưỡi dao của lão, khóa chặt lại.

Hòa thượng bé vùng vẫy muốn giật dao ra, thì thoáng một cái, mũi kiếm Tô Hùng đã phập xuống, chặt đứt cánh tay của lão rồi.

Tô Hùng đã chặt đứt cánh tay của lão hòa thượng còn giật mạnh lưỡi Kim Hoàn Kiếm một cái, khiến cho lưỡi dao theo cánh tay đứt của đối thủ văng xa hơn ba trượng.

Bỗng nghe Quân Vũ la lớn:

- Tô huynh hãy đề phòng ám khí !

Tô Hùng thất kinh, né mình sang một bên thì ba mũi phi ngân đã bắn tới sáng lòe, cách mình Tô Hùng không đầy một tấc.

Thật may ! Nếu không có Quân Vũ trông thấy lão hòa thượng cao đứng một bên phóng ám khí thì đã hại mạng Tô Hùng rồi.

Thấy ám khí bắn trượt đối phương, lão hòa thượng cao liền vung thiền trượng xông vào quét ngang một đường trước mặt Tô Hùng.

Kim Hoàn Kiếm của Tô Hùng tuy có lợi hại là dùng để khóa vũ khí của đối phương, nhưng trúng phải cây thiền trượng của lão hòa thượng này vừa dài vừa lớn, sức nặng nghìn cân, nên Tô Hùng không dám ngang nhiên đối địch, phải tránh mình sang một bên để lờ thế khác.

Quân Vũ thấy Tô Hùng đã chặt đứt một cánh tay của hòa thượng bé, và giao đấu đã thấm mệt, nên vội rút trường kiếm xông vào nói:

- Tô huynh ! Xin để lão ác tăng lớn vóc này cho tiểu đệ.

Tô Hùng mỉm cười dừng tay, thu kiếm lại, Quân Vũ dùng chiêu Thần Long Bái Vĩ điểm thẳng đến trước mặt nhà sư cao lớn đó.

Nhà sư cao lớn liền biến thế thiền trượng theo lối Nghinh Vân Phong Nguyệt đỡ lại.

Trường kiếm và thiền trượng quấn vào nhau tạo thành một sức gió vô cùng mãnh liệt.

Quân Vũ biết cây thiền trượng của lão hòa thượng không phải vừa, liền dùng tất cả những chiêu thuật trong Phân Quang Kiếm Pháp để phản công, nhưng đều bị lão hòa thượng giải hóa hết.

Qua năm chiêu, Quân Vũ nóng lòng, một bên dùng Truy Vân Thập Nhị Kiếm một bên dùng Thập Bát La Hán Chưởng, hai tay kiếm và chưởng đánh ra một lúc.

Hai tư thế này hợp lại có mãnh lực phi thường. Lão hòa thượng vừa lo đỡ đường Truy Vân Kiếm thì bị tay trái của Quân Vũ phát chưởng đánh trúng vào ngực, làm cho thân người lão phải tung lên, rồi té xuống đất một tiếng “phịch”, máu từ trong miệng trào ra mấy ngụm.

Tô Hùng thấy Quân Vũ xuất thủ chưa đầy mười chiêu đã hạ được lão hòa thượng mập, lòng khâm phục vô cùng.

Chàng bước đến tươi cười nói:

- Kiếm pháp Côn Luân lợi hại lắm ! Tiểu đệ không sao bì kịp.

Quân Vũ xĩa mũi kiếm về sát ngực hòa thượng mập, rồi quay sang nói với Tô Hùng:

- Tô huynh quá khen ! Kiếm thuật của tiểu đệ còn thua Tô huynh quá xa.

Tô Hùng không đáp lời, chậm bước đến gần Quân Vũ, nhìn vào mặt lão hòa thượng đó, cười ha hả, nói:

- Chúng bay là bọn ác tăng, võ nghệ chẳng bao nhiêu mà cũng dám phách lối trên giang hồ. Các người cướp cô gái áo đỏ giấu vào đâu ? Nói mau.

Hòa thượng lớn phun ra một ngụm máu, nói giọng hằn học:

- Phật ông chẳng may bị hại, chém giết tùy ý các người ! Đừng hòng dùng cực hình tra tấn bắt khai điều này lẽ nọ.

Tô Hùng cười lớn, tiếp:

- Người có đủ gan dạ thế sao ? Vậy thì ta cho người ném thử môn cực hình này xem người có phải vị La Hán mình đồng xương sắt hay không thì biết.

Dứt lời, Tô Hùng quay đầu liếc thấy hòa thượng bé thừa lúc không ai để ý muốn bỏ trốn.

Chàng lập tức cởi chiếc vòng vàng trong tay ném mạnh một cái. Ánh sáng lập lòe như điện. Chỉ nghe lão hòa thượng nhỏ la lên một tiếng, thì chiếc vòng kia đã đánh đúng vào chiếc đầu trọc của lão bề đôi, lão nhào xuống đất chết liền.

Tô Hùng bình tĩnh bước tới lượm chiếc vòng, chùi những vết máu dính trên chiếc áo cà sa, rồi đeo vào tay, rồi dắt con Xích Vân Truy Phong đến gần Quân Vũ nói:

- Cho một tên về “cực lạc” rồi ! Còn một tên phải giữ lại mạng sống để tra vấn. Tiểu đệ không tin hắn có đủ gan dạ liều chết. Nhưng nơi đây là đường quan quân thường qua lại, để hắn nơi đây tra hỏi không tiện. Chúng ta đem hắn vào một chỗ hẻo lánh rồi sẽ tính sau.

Dứt lời, Tô Hùng đưa tay phải điểm vào huyệt PhongThủ Nguyệt của hòa thượng, còn tay trái vớt lão bỏ lên lưng ngựa dắt đi.

Quân Vũ giắt trường kiếm vào lưng, vội vã bước theo.

Hai người đến một cánh rừng hoang, cách đấy không xa mấy. Tô Hùng xô lão hòa thượng xuống, dùng tay giải huyệt đạo, và tươi cười nhìn vào mặt lão nói:

- Đại sư ! Ta thấy hai bên cũng có duyên. Vậy thì người cho ta biết tông tích của thiếu nữ mà người đã bắt cóc, rồi ta sẽ để cho người được tự do lựa chọn một con đường chết. Người nghĩ sao ?

Hòa thượng cười ngạo nghệ đáp:

- Phật gia quyết không để cho các người vừa lòng.

Tô Hùng không đợi cho hòa thượng nói dứt câu, cười ha hả, ngắt lời:

- Người đã muốn ném thử mùi cay đắng của thế gian thì ta cũng chẳng dám hẹp lòng. Nhưng đừng bảo ta là độc ác đấy nhé.

--- oOo ---